

RESSÒ DE LA PARAULA

Llum en el desert

Interpretem els sofriments del present com una experiència de despullament, d'empobriment i disminució de facultats i possibilitats, en tot sentit. Una experiència que podem englobar amb la imatge de «desert». Tot seguint l'evangeli de sant Lluç, ens veiem legitimats a pensar que l'Esperit ens porta a aquest desert. No podem precisar si el que vivim és efecte d'una acció directa de l'Esperit, o alguna cosa que l'Esperit de Déu permet, perquè sapiguem donar-li resposta enmig d'aquest sofriment.

Fixant-nos solament en esdeveniments que afecten tota la humanitat i que no podem considerar llunyans, a la crisi global de la pandèmia s'hi ha afegit la tremenda tragèdia de la invasió d'Ucraïna i la guerra clarament injusta.

Com tots els que esdevenen en la nostra vida, també aquests fets han de ser viscuts segons l'Esperit. Així, veiem que, entre el despullament i les privacions que vivim en aquest desert, hem de reconèixer que ens han estat arrabassades la pau-tranquil·litat i la seguretat. Un primer pas indispensable per a encertar en el saludable camí de l'esperit (especialment en el camí quaresmal).

I aquí trobem un primer repte. La pau-tranquil·litat i la seguretat són dos dels valors que l'optimisme i la prepotència ingènua de la modernitat creien

haver conquerit. Ens sorprèn que molts avui encara diguin: «sembla mentida que això passi en ple segle XXI!». Però, ¿qui ha dit que avui som millors que els qui es mataben a pedrades i a garrotades? Estem davant un prova clara de la greu confusió entre el progrés científic-tecnològic i el progrés realment humà. Pitjor encara, estem davant l'error de creure que les declaracions escrites i proclamades en les lleis o discursos són garantia del seu compliment, com és el cas d'aquelles que es refereixen als drets humans. L'ètica a l'ús, sense una base més profunda és enormement fràgil i, per tant, manipulable.

Això ens recorda el primer pas absolutament necessari per a viure la crisi en sentit evangèlic,

és a dir, com a oportunitat de creixement: reconèixer, acceptar i entrar efectivament, en el desert real.

La persona humana posseïda de si mateix, absolutament segura del seu poder, difícilment reconeixerà el desert; menys encara l'assumirà com a lloc de llum.

La pandèmia, la guerra i tot un seguit de crisis que ens envolten, són cops, que, si bé ens atordeixen, també ens desperten a la realitat del que som. La salut, recolzada en avanços tecnològics i científics, la pau social, sostinguda per l'equilibri de forces i interessos, són béns en si mateixos. Però enormement fràgils, perquè s'aguanten, en última instància, sobre el cor humà, realment fràgil, malalt d'egoisme i orgull, desequilibrat i ignorant...

Aquest despertar és la gran ocasió de començar a descobrir la veritat, el sentit profund de les nostres vides. És la primera gran il·luminació d'aquesta llum enlluernadora pròpia del desert. Una vegada apartats els béns (salut, seguretat) que, convertits en miratges, impedeixen l'accés de la llum total als nostres ulls, sols resta deixar-nos banyar pel sol vivificant.

Aquest sol ens dirà qui som, per a què vivim i com hem de viure.

Aquest sol ens dirà qui som, per a què vivim i com hem de viure.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Transhumanisme i narcisisme (III)

Moltes de les emocions que ens lliguen socialment als altres, com la compassió o l'empatia, però també l'enveja i la por, estan basades en el fet de la vulnerabilitat que ens afecta tots. No tindríem por, per exemple, si no fóssim vulnerables, però, quan constatem la nostra fragilitat, temem que puguem ser agredits, ferits o maltractats. Si fóssim omnipotents, no experimentaríem por ni per nosaltres mateixos, ni pels altres. Tampoc no po-

dríem sentir compassió, perquè la compassió és, en si mateixa, una experiència de sofriment compartit (*Mit-leidung*, en l'etimologia alemanya), la vivència del sofriment aliè sentit en la pròpia carn.

Extirpar completament o gairebé de manera completa la vulnerabilitat, com es proposa el transhumanisme, pot ser una forma, també, d'anorrear aquestes emocions tan genuïnament humanes.

L'aspiració de Narcís és, justament, l'autosuficiència, extirpar la vulnerabili-

tat. Aspira a la *single life* com a projecte de vida. No vol deure res a ningú i, sobretot, no està disposat a sacrificar-se pels altres. Per això, veu en la tecnologia i en la societat robotitzada i mecanitzada la millor representació de la seva utopia. La resultant última, però, d'aquesta utopia és la soledat.

Escriu Tzvetan Todorov (1939-2017): «En la base del pensament neoliberal trobem una antropologia problemàtica, que presenta l'home com un ésser autosufi-

cient, bàsicament solitari i que només de manera puntual necessita els altres éssers al seu voltant, la qual cosa contradiu el que la psicologia, la sociologia i la història, per no parlar del sentit comú, ens ensenyen sobre la identitat humana».¹

¹ T. TODOROV, *Los enemigos íntimos de la democracia*, Galaxia Gutenberg, p. 104. Barcelona, 2012.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Luz en el desierto

Interpretamos los sufrimientos del presente como una experiencia de despojo, de empobrecimiento y disminución de facultades y posibilidades, en todo sentido. Una experiencia que podemos englobar con la imagen de «desierto». De la mano del evangelio de san Lucas, nos vemos legitimados a pensar que el Espíritu nos lleva a ese desierto. No podemos precisar si lo que vivimos es efecto de una acción directa del Espíritu, o algo que el Espíritu de Dios permite, para que sepamos darle respuesta en medio de ese sufrimiento.

Fijándonos solo en acontecimientos que afectan a toda la humanidad y que no podemos considerar lejanos, a la crisis global de la pandemia, se ha añadido la tremenda tragedia de la invasión de Ucrania y la guerra claramente injusta.

Como todos los que ocurren en nuestra vida, también estos hechos han de ser vividos según el Espíritu. Así, vemos que, entre el despojo y las privaciones que vivimos en este desierto, hemos de reconocer que nos han sido arrancadas la paz-tranquilidad y la seguridad. Un primer paso indispensable para acertar en el saludable camino del espíritu (especialmente en el camino cuaresmal).

Y aquí hallamos un primer reto. La paz-tranquilidad y la seguridad son dos de los valores que el optimismo y la prepotencia ingenua de la modernidad creían haber conquistado. Nos sorprende que muchos hoy todavía digan: «¡parece mentira que esto ocurra en pleno siglo XXI!». Pero, ¿quién ha dicho que hoy somos mejores que quienes se mataban a pedradas y garrotazos? Estamos ante un prueba clara de la grave confusión entre el progreso científico-tecnológico y el progreso realmente humano. Peor aún, estamos ante el error de creer que las declaraciones escritas y proclamadas en leyes o discursos son garantía de su cumplimiento, como es el caso de aquellas referentes a los derechos humanos. La ética al uso, sin una base más profunda es enormemente frágil y, por tanto, manipulable.

Esto nos recuerda el primer paso absolutamente necesario para vivir la crisis en sentido evangélico, es decir, como oportunidad de crecimiento: reconocer, aceptar y entrar efectivamente, en el desierto real.

La persona humana poseída de sí mismo, absolutamente segura de su poder, difícilmente reconocerá el desierto; menos aún lo asumirá como lugar de luz.

La pandemia, la guerra y toda una larga lista de crisis que nos rodean son golpes, que, si bien nos aturden, también nos despiertan a la realidad de lo que somos. La salud, apoyada en avances tecnológicos y científicos, la paz social, sostenida por el equilibrio de fuerzas e intereses, son bienes en sí mismos. Pero enormemente frágiles, porque se sostienen, en última instancia, sobre el corazón humano, realmente frágil, enfermo de egoísmo y orgullo, desequilibrado e ignorante...

Este despertar es la gran ocasión de comenzar a descubrir la verdad, el sentido profundo de nuestras vidas. Es la primera gran iluminación de esa luz deslumbrante propia del desierto. Una vez apartados los bienes (salud, seguridad) que, convertidos en espejismos, impiden el acceso de la luz total a nuestros ojos, sólo resta dejarnos bañar por el sol vivificante.

Este sol nos dirá quiénes somos, para qué vivimos y cómo hemos de vivir.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Recés del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques

La casa de colònies de Penyafort (Pontons) acollí el recés del MCPC, el dissabte 19 de febrer, amb gairebé una quarantena de participants.

Durant el curs passat es va fer una revisió de vida des de la Permanent del Moviment per fer una anàlisi del context actual, amb l'ànim de fer una mirada

al present i al futur del Moviment. Fruit d'aquest treball fou la convocatòria del recés adreçat a consiliaris, responsables de grups i militants que volguessin compartir una reflexió feta pregària i recés, que va conduir el bisbe auxiliar de Barcelona, Sergi Gordo. Amb la guia de l'encíclica *Evangelii Gaudium* i amb textos de l'Evangelí i altres cites de diversos personatges i vivències pròpies, el bisbe Sergi va encoratjar i donar pistes als assistents en el camí actual.

El Moviment de Cristians de Pobles i Comarques és present en diversos bisbats de Catalunya. Al nostre, hi ha grups de revisió de vida als arxiprestats de Vilafranca, Anoia i Piera-Capellades.

Jornades de formació per al clergat

Un any més, i ja són disset, als peus de la Mare de Déu es van aplegar diaques i preveres de la diòcesi en unes jornades de formació i espiritualitat, del 21 al 23 de febrer.

Enguany, amb el procés sinodal en marxa, el lema d'aquestes jornades ha estat «En l'any del Sínode: el ministre ordenat de la comunió, de la participació i de la missió». El ponent que va aprofundir aquesta temàtica va ser Mons. Vicente Jiménez Zamora, arque-

bisbe emèrit de Saragossa i coordinador de l'equip sinodal en la Conferència Episcopal Espanyola.

A més dels moments de pregària litúrgica compartida amb els monjos de Montserrat, el seu nou

abat, P. Manel Gasch Hurios, també va compartir amb la cinquantena de preveres i diaques que hi van participar del bisbat, una estona en què conversaren sobre la visió del moment present de l'Església des de Montserrat.

El Sínode i la Pastoral de la Salut

Dimarts 1 de març, la Delegació de Pastoral de la Salut va convocar una matinal de treball sobre el Sínode, en la que van participar capellans i agents de pastoral que fan el seu servei en la gran majoria dels hospitals del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

Va ser una experiència sinodal que volia escoltar les persones que tenen aquest carisma de servei i acompanyament als malalts i professionals de la salut i expressar la comunió amb elles. Una vivència per sentir que la Pastoral de la Salut és una dimensió pròpia de l'Església, una Església que es fa present i camina al costat dels malalts.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Cada etapa de la vida és un temps per a creure, esperar i estimar» (17 de desembre).

@Pontifex: «Mirem als ulls a les persones descartades que trobem, deixem-nos provocar pels rostres dels nens, fills de migrants desesperats. Deixem que el seu sofriment ens cali dins per a reaccionar a la nostra indiferència» (18 de desembre).

@Pontifex: «El primer acte de caritat que podem fer al proïsme és oferir-li un rostre serè i somrient. És portar-li l'alegria de Jesús, com va fer Maria amb Isabel (Lc 1,39-45)» (19 de desembre).

@Pontifex: «Jesús és el Nom i el Rostre de l'amor de Déu que va venir a habitar entre nosaltres. Els desitjo que cadascun de vostès tingui l'anhel de buscar-lo i l'alegria de trobar-lo en aquest Nadal» (22 de desembre).

Viure la Quaresma amb *Passió*

Escena de *La Passió* d'Olesa de Montserrat

A la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat comptem amb dues de les representacions de *La Passió* més emblemàtiques de Catalunya: la d'Esparreguera i la d'Olesa de Montserrat. Aquesta obra teatral ens transporta a l'època de Jesús, per viure alguns episodis de la seva vida, centrant-se en la seva passió, mort i resurrecció, i a més de gaudir d'un espectacle cultural, ens pot ajudar a penetrar en els misteris més importants de la fe cristiana.

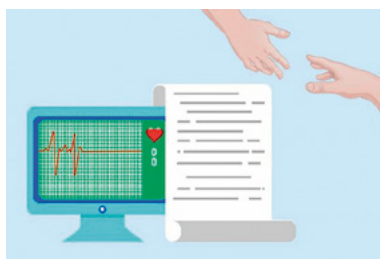
El diumenge 20 de març tindrà lloc la primera representació de *La Passió a Olesa de Montserrat*. En aquest cas,enguany s'ha optat per renovar la dramaturgia de l'espectacle per a fer-lo més humà i proper. La resta de representacions tindran lloc els dies 26 de març, 3, 9, 15 i 24 d'abril, i 1 de maig. Les entrades ja es poden aconseguir a través de la pàgina web o bé es poden reservar trucant al tel. 937 781 009 o al correu info@lapassio.cat.

Per la seva banda, *Esparreguera*, seu de la 40a Trobada d'Europassion, del 3 al 6 de març passats, també presenta enguany una nova versió àgil i dinàmica, de duració reduïda, que conviu amb la tradicional, més llarga, que es representa en sessions de matí i tarda. Les properes actuacions són el diumenge 27 de març i els dies 3, 10, 15, 24 i 30 d'abril. Per consultar horaris i adquirir entrades podeu entrar a <https://lapassio.net/>

Formació per als Serveis d'atenció religiosa catòlica hospitalària

La propera jornada formativa d'aquest àmbit de la Pastoral de la Salut serà organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut, el proper 24 de març de 2022, a la sala d'actes Abat Safont (c/ Sant Pau del Camp, 101 - Barcelona), de les 10.30 a les 13.30 h.

L'objectiu d'aquesta sessió serà compartir la situació dels professionals al voltant de l'eutanàsia i comptarà amb els següents ponents:

- Sr. José Corbella Duch, advocat i assessor jurídic de l'Hospital Santa Creu i Sant Pau de Barcelona.
- Dra. Montserrat Esquerda Areste, metgessa i directora general de l'Institut Borja de Bioètica.

Per a confirmar l'assistència i per a més informació: tel.: 933 171 597; e-mail: psalut@arqbcn.cat

Nomenat el nou vicari judicial

Mn. Francisco Javier Sánchez Soto va jurar el càrrec el passat dijous 3 de març, a la Casa de l'Església. D'aquesta manera es va resoldre la situació d'interinitat de Mn. Joan Lázaro Padrós, vicari judicial del Bisbat de Terrassa, que havia assumit aquesta responsabilitat a la nostra diòcesi de manera transitòria. El nou vicari judicial és prevere de l'Arquebisbat de València, on és vicari judicial adjunt del Tribunal Eclesiàstic i rector a la població de Puçol.

Trobada anual de la Renovació Carismàtica

El proper cap de setmana, dies 19 i 20 de març, tindrà lloc la Trobada anual de la Renovació Carismàtica en l'Esperit (RCCeE), amb el lema «Esperem un Cel nou i una Terra nova» (2Pe 3-13). Es realitzarà a la residència Martí Codolar (Avda. Cardenal Vidal i Barraquer, 15 - Barcelona), amb la predicació del P. Edgar Martínez. L'acollida serà dissabte a les 16 h i diumenge a les 9.30 h. Per a més informació: Joan t. 606 265 225, joan.codina.i.soley@gmail.com; Ricard t. 618 293 992, rmu@telefonica.net - www.renovacio.cat

AGENDA

• S'apropa la Jornada del Seminari.

Sant Josep és el patró dels seminaristes i el dia de la seva festivitat, o el diumenge més proper, se celebra el Dia del Seminari. Apunteu-vos a l'agenda:

- **Vetlla de pregària al Seminari Conciliar de Barcelona:** divendres 18 de març, a les 19 h. Es podrà seguir en directe per YouTube <https://youtube.com/user/seminaribarcelona>
- **Dia del Seminari,** diumenge 20 de març, amb el lema «Sacerdots al servei d'una Església en camí».

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / SI 78 / Lc 6,36-38]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, vg.

15. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / SI 49 / Mt 23,1-12]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. de l'orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fund. de les Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dimecres [Jr 18,18-20 / SI 30 / Mt 20,17-28]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bis-

be de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / SI 1 / Lc 16,19-31]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a. 17b-28 / SI 104 / Mt 21,33-43. 45-46]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. *Tortosa:* Commemoració de Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ Dissabte [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / SI 88 / Rm 4,13.16-18. 22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2, 41-51a)]. Sant Josep, espòs de la Beata Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Diumenge vinent, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 3,1-8a. 13-15 / SI 102 / 1Co 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9]. Sant Ambròs de Siena, religiós dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

Diumenge II de Quaresma (C)

COMENTARI

«Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo»

La Transfiguració (1517-1520), de Rafael Sanzio. Pinacoteca Vaticana, Ciutat del Vaticà (Itàlia)

A tots ens costa d'acceptar la creu i el sofriment. També als apòstols. Per això l'escena de la transfiguració l'hem d'entendre amb la finalitat que els apòstols (almenys tres) fessin l'experiència del Crist ressuscitat més enllà de la mort que acabava d'anunciar. Lluc comença explicant-nos: *es trasmudà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit és tornà blanc i espurnejant*. I, a més, es presenten els dos gran personatges de l'AT: *Moisès i Elies*. Però Jesús és al mig, com el personatge més important. La situació és extraordinària; la felicitat total. Per això Pere diu: *Que n'estem de bé, aquí dalt*. I vol fer tres cabanes però cap per a ells: ja se senten prou feliços contemplant aquesta transfiguració. Ara es forma un núvol i els cobreix. Indica la presència de Déu. I la paraula del Pare: *Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo*. Ni que parli d'anar a la mort, cal escoltar-lo, cal seguir el seu camí. El mateix text ens ha dit que Jesús, Moisès i Elies parlaven del *traspàs d'ell que s'havia d'acomplir a Jerusalem*. Aquest és el camí. Si la transfiguració és un tast de la resurrecció, la mort n'és el pas previ. A Abraham també li va costar creure en la promesa de Déu que li ha havia dit: *Aquest país (on es troba ara) serà el teu heretatge*. Per això pregunta: *Quina garantia me'n doneu, Senyor?* I després del sacrifici dels animals, que és com un jurament per part de Déu, el Senyor torna a repetir la seva promesa: *Dono aquest país a la teva descendència*. Ara Abraham pot estar segur de la paraula de Déu. Seguir el camí de Jesús no és fàcil. Sant Pau ho reflexa de forma molt clara: *N'hi ha molts que pel seu estil de viure són contraris a la creu de Crist. El terme on s'encaminen és de perdició, el déu que adoren és el ventre, i la seva glòria la posen en les parts vergonyoses, tot el que aprecien són valors terrenals*. Preguntem-nos si nosaltres sabem seguir el camí de la creu, si no busquem els valors terrenals, si sabem que la creu és l'imprescindible camí per a la resurrecció. Per la creu a la Vida.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,5-12.17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo soc el Senyor, que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

▶ Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il-lumina i em salva.*

El Senyor m'il-lumina i em salva, / ¿qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / ¿qui em pot esfereir? R.

Escolteu el meu clam, Senyor, / compadiu-vos de mi, responeu-me. / De part vostra, el cor em diu: / «Busqueu la meua presència.» R.

Arribar davant vostre és el que vull, / Senyor, no us amagueu. / No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, / vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! / Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi! / Espera en el Senyor! R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,17-4,1) (Versió abreujada)

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers. Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmudà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gén 15,5-12.17-18)

En aquellos días, Dios sacó afuera a Abrán y le dijo: «Mira al cielo, y cuenta las estrellas, si puedes contarlas». Y añadió: «Así será tu descendencia». Abrán creyó al Señor y se le contó como justicia.

Después le dijo: «Yo soy el Señor que te saqué de Ur de los caldeos, para darte en posesión esta tierra». Él replicó: «Señor Dios, ¿cómo sabré que voy a poseerla?». Respondió el Señor: «Tráeme una novilla de tres años, una cabra de tres años, un carnero de tres años, una tórtola y un pichón». Él los trajo y los cortó por el medio, colocando cada mitad frente a la otra, pero no descuartizó las aves. Los buitres bajaban a los cadáveres y Abrán los espantaba. Cuando iba a ponerse el sol, un sueño profundo invadió a Abrán y un terror intenso y oscuro cayó sobre él. El sol se puso y vino la oscuridad; una humareda de horno y una antorcha ardiendo pasaban entre los miembros descuartizados.

Aquel día el Señor concertó alianza con Abrán en estos términos: «A tu descendencia le daré esta tierra, desde el río de Egipto al gran río Éufrates».

▶ Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Escúchame, Señor, / que te llamo; / ten piedad, respóndeme. / Oigo en mi corazón: / «Buscad mi rostro». / Tu rostro buscaré, Señor. R.

No me escondas tu rostro. / No rechaces con ira a tu siervo, / que tú eres mi auxilio; / no me deseches. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,17-4,1) (Versión abreviada)

Hermanos, nosotros, en cambio, somos ciudadanos del cielo, de donde aguardamos un Salvador: el Señor Jesucristo. Él transformará nuestro cuerpo humilde, según el modelo de su cuerpo glorioso, con esa energía que posee para sometérselo todo. Así, pues, hermanos míos queridos y añorados, mi alegría y mi corona, manteneos así, en el Señor, queridos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,28b-36)

En aquel tiempo, tomó Jesús a Pedro, a Juan y a Santiago y subió a lo alto del monte para orar. Y, mientras oraba, el aspecto de su rostro cambió y sus vestidos brillaban de resplandor. De repente, dos hombres conversaban con él: eran Moisés y Elías, que, apareciendo con gloria, hablaban de su éxodo, que él iba a consumir en Jerusalén. Pedro y sus compañeros se caían de sueño, pero se espabilaron y vieron su gloria y a los dos hombres que estaban con él.

Mientras estos se alejaban de él, dijo Pedro a Jesús: «Maestro, ¡qué bueno es que estemos aquí! Haremos tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». No sabía lo que decía. Todavía estaba diciendo esto, cuando llegó una nube que los cubrió con su sombra. Se llenaron de temor al entrar en la nube. Y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el Elegido, escuchadlo».

Después de oírse la voz, se encontró Jesús solo. Ellos guardaron silencio y, por aquellos días, no contaron a nadie nada de lo que habían visto.